

Sygn. akt: I C 836/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Staniszevska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Dorota Cichorz-Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 26 lipca 2018 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...)we W.

przeciwko B. U.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 836/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...)we W. w pozwie przeciwko B. U. domagał się zasądzenia kwoty 1.903,31 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto, domagał się zasądzenia kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 30 złotych tytułem opłaty od pozwu.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na skutek umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu (...) (...) roku z (...), na podstawie której stał się następcą pierwotnego wierzyciela, uzyskując wierzytelność, której podstawą była umowa o numerze (...) zawarta przez pozwanego w dniu 27 lutego 2014 roku. Jako dowód, że wierzytelność dochodzona pozwem była przedmiotem przelewu powód przedłożył wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, a na potwierdzenie istnienia i obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej przedłożył wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Powód twierdził, że na kwotę dochodzoną w niniejszym postępowaniu składają się kwoty: (...)złoty tytułem należności głównej oraz (...)złoty tytułem skapitalizowanych odsetek, na które składały się przyjęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej z umowy oraz odsetki ustawowe naliczone przez powoda.

Pozwany B. U. zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na termin rozprawy, nie usprawiedliwił swoje nieobecności, nie złożył odpowiedzi na pozew i nie zajął żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód (...) we W. i (...) w dniu (...) roku zawarli umowę sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji, której przedmiotem były wierzytelności określone w Załączniku nr 1 do umowy, przysługujące zbywcy i wynikające z tytułu umów pożyczek udzielonych przez Pierwotnego Pożyczkodawcę ((...) S.A. z siedzibą w W.), a następnie przeniesionych na Sprzedawcę. Zgodnie z treścią umowy przeniesienie tytułu prawnego do wszystkich wierzytelności nastąpić miało ze skutkiem wstecznym na datę zawarcia umowy pod warunkiem zawieszającym zapłaty przez nabywcę na rzecz sprzedającego ceny umownej. Po dokonaniu przez nabywcę płatności, strony miały w terminie do 30 dni roboczych podpisać aneks do umowy, zawierający listę wierzytelności aktualną na datę zawarcia umowy (ust. 3.2 umowy).

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k. 9-21)

W dniu 8 maja 2018 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej (...) (...), w którym stwierdził, że dnia 30 stycznia 2018 roku nabył od (...) wierzytelność wobec dłużnika B. U. wynikającą z umowy pożyczki o nr (...), a wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie 1.903,31 złotych.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k. 8)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Pozwany B. U. w toku procesu nie złożył odpowiedzi na pozew i nie stawił się na rozprawie, tym samym spełnione zostały przesłanki warunkujące i obligujące Sąd do wydania wyroku zaocznego. Zgodnie bowiem z art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda o rzeczywistym stanie rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd ma obowiązek przeprowadzić postępowanie dowodowe z urzędu (por. wyrok SN z 20.10.1998r. I CKU 85/98; wyrok S.N. z dnia 15.03.1996r. (...) 26/96).

W ocenie Sądu powód nie zdołał udowodnić tego, iż przysługuje mu jakiekolwiek roszczenie względem pozwanego, w szczególności nie wykazał nabycia przedmiotowej wierzytelności, ani nawet jej istnienia. Powód nie przedstawił bowiem wszelkich niezbędnych dokumentów wykazujących swoje następstwo prawne, ani nawet potwierdzających fakt zawarcia oraz treść umowy łączącej pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda. Przedłożona przez powoda umowa sprzedaży wierzytelności z 30 stycznia 2018r. może stanowić dowód wyłącznie tego, że do zawarcia takiej umowy doszło, nie wykazuje ona natomiast, iż obejmowała m. in. wierzytelność wskazaną w pozwie. Zgodnie z w/w umową przedmiotem cesji miały być wierzytelności szczegółowo określone w Załączniku nr 1, jednak załącznik ten nie został przedłożony. Dołączono jedynie obejmujący przedmiotową wierzytelność wydruk określony jako „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”. Wyciąg ten nie jest dokumentem w rozumieniu przepisów k.p.c., stanowi bowiem jedynie wygenerowany automatycznie niepodpisany wydruk, który nie wiadomo w jakim trybie i przez kogo został sporządzony. Nie wynika z niego też, aby był integralną częścią umowy sprzedaży wierzytelności.

Powód na poparcie swojego roszczenia przedłożył również wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, jednak wyciąg ten jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Zgodnie z treścią art. 194 ust. 2 ustawy z 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego pozbawiony jest mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu

wierzytelności nie wiąże się bowiem z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. O ile wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. Domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu. Jak wynika z powyższego, jest to dokument, który w postępowaniu cywilnym ma ograniczoną moc dowodową i w ocenie Sądu nie stanowi wystarczającego ani wiarygodnego dowodu na samodzielne potwierdzenie, że powodowi przysługuje określona wierzytelność, a tym bardziej na jej wysokość.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 12.07.2006r. (V CSK 187/06, publ. MoP (...)), w przypadku cesji wierzytelności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Inaczej mówić ciężar dowodu w zakresie wysokości i wymagalności roszczenia, osoby pozwanego, terminów płatności rat wynikających z umowy, momentu wypowiedzenia umowy, terminów płatności i naliczania odsetek od należności głównej, stosownie do art. 6 k.c. obciąża powoda. Tymczasem powód, na dowód istnienia swojej należności, poza umową przelewu wierzytelności oraz wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, nie przedstawił żadnego dowodu istnienia wierzytelności ani jej wysokości. Z przedłożonych dokumentów nie wynika ani wysokość zobowiązania pozwanego wobec wierzyciela pierwotnego ani terminy jego płatności, ani też zasadność czy terminy naliczania odsetek od należności głównej ani ostatecznie rodzaj i charakter umowy zawartej przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym. Nie wiadomo wobec tego czy była to umowa pożyczki czy też umowa innego rodzaju oraz jakie były obowiązki stron i terminy spełnienia przez pozwanego określonego w umowie zobowiązania. Nie wiadomo jaka była pierwotna wysokość zobowiązania strony pozwanej. Brak pierwotnej umowy skutkuje również brakiem dowodu wymagalności dochodzonej przez stronę powodową kwoty.

W końcu wskazać należy, że powód nie wykazał również tego, by skutecznie nastąpiło nabycie wierzytelności na mocy umowy z dnia (...), gdyż przeniesienie objętych nią wierzytelności miało nastąpić pod warunkiem zapłaty całości ceny za sprzedawane wierzytelności. Powód nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu na zapłatę ceny za przelew wierzytelności, a tym samym nie wykazał tego, że nabył wierzytelność przeciwko pozwanemu.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, powództwo na podstawie art. 6 k.c. należało oddalić.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)